

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wrocław, 24 listopada 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieście X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu w składzie:

Przewodniczący SSR Alicja Rudnicka

Protokolant Iwona Markiewicz

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2014 r. we Wrocławiu

na rozprawie sprawy

z powództwa **Z. R.**

przeciwko **T. P.S.A. w W.**

o sprostowanie świadectwa pracy

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda Z. R. na rzecz strony pozwanej T. P. S.A. w W. kwotę 77 złotych tytułem zwrotu kosztów sporu.

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 02 kwietnia 2014 r. (data prezentaty) powód Z. R. wniósł o sprostowanie wydanego mu przez stronę pozwaną T. P. S.A. w W. świadectwa pracy z 21 marca 2014r. doręczonego powodowi w dniu 27 marca 2014r. poprzez wskazanie, że był zatrudniony u strony pozwanej w okresie od 03 lutego 2011r. do 31 stycznia 2014r. Ponadto wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych (k.3).

Uzasadniając swoje żądanie, powód wskazał, że był zatrudniony u strony pozwanej na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony. Umowa o pracę została z dniem 31 stycznia 2014r. rozwiązana na skutek jej wypowiedzenia przez pracodawcę. Pismem z dnia 24 lutego 2014r. pozwany doręczył powodowi świadectwo pracy z dnia 24 lutego 2014r., co do którego powód wniósł o jego sprostowanie. Powód domagał się, żeby w pkt.1 wskazano jako okres zatrudnienia: 03 luty 2011r. – 31 stycznia 2014r. oraz wskazano, że wykorzystał urlop wypoczynkowy w wymiarze 26 dni (208 godzin), w tym za 5 dni urlopu wypłacono ekwiwalent pieniężny. Pismem pozwanego z dnia 25 marca 2014r., otrzymanym przez powoda 27 marca 2014r. strona pozwana poinformowała powoda, że dokonała sprostowania świadectwa pracy w ten sposób, że uzupełniła informację dotyczącą wypłaty ekwiwalentu pieniężnego za 5 dni urlopu wypoczynkowego, natomiast odmówiła sprostowania świadectw pracy w pozostałym zakresie. Strona pozwana wskazała, że nie widzi podstaw do podania w świadectwie pracy, że okres zatrudnienia powoda obejmował czas od 03 lutego 2011r. do 31 stycznia 2014r., ponieważ zgodnie z prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu, Wydział VII Pracy z dnia 03 lutego 2011 r. sygn. akt VII Pa 4/11 powód został przywrócony do pracy, a okres od 01 stycznia 2010 r. do 03 lutego 2011r. został powodowi zaliczony do okresu zatrudnienia. Powód podniósł, iż nie jest kwestią sporu między stronami fakt przywrócenia powoda do pracy oraz data zgłoszenia się powoda do pracy po jego przywróceniu na mocy prawomocnego wyroku sądu (powód zgłosił się do pracy 03 lutego 2011r.). W ocenie powoda w wyniku zakwestionowania rozwiązania umowy o pracę po dacie tego zdarzenia, dochodzi do rozwiązania stosunku pracy, a następnie do jego ponownego nawiązania. Powód wskazał, że doszło do rozwiązania stosunku pracy

z dnia 31 grudnia 2009 r., a następnie stosunek ten został ponownie nawiązany z dniem zgłoszenia przez powoda gotowości do pracy, tj., z dniem 03 lutego 2011r. Okoliczność przywrócenia pracownika do pracy na mocy orzeczenia Sądu Okręgowego z dnia 03 lutego 2011r., i zaliczenia okresu pozostawania powoda bez pracy od 01 stycznia 2010r. do 03 lutego 2011r. do okresu zatrudnienia, nie zmienia faktu, że w okresie tym, tj. od 01 stycznia 2010r. do 02 lutego 2011r. powód nie pozostawał w zatrudnieniu. Tym samym żądanie sprostowania świadectwa pracy jest uzasadnione.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona pozwana zarzuciła, iż w wyniku odwołania powoda od wypowiedzenia umowy o pracę wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia, Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych został on przywrócony do pracy u pozwanej (IV2P 711/09). Wyrok ten stał się prawomocny w dniu 03 lutego 2011r. w wyniku oddalenia apelacji pozwanej (sygn. akt VII Pa 4/11). Ponadto w sprawie o sygn. akt XP 568/11 Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia, Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę wynagrodzenia za cały okres pozostawania bez pracy (od 01 stycznia 2010r. do 02 lutego 2011r.). Po zakończeniu stosunku pracy pozwana wydała powodowi świadectwo pracy z dnia 24 lutego 2014 r., które na wniosek powoda zostało sprostowane, w części dotyczącej wypłaty ekwiwalentu pieniężnego za 5 dni urlopu (40 godzin), poprzez wydanie powodowi poprawionego świadectwa pracy z dnia 21 marca 2014r. W świadectwach jako okres zatrudnienia wskazany został okres od 01 stycznia 2010 r. do 31 stycznia 2014 r. (tj. okres za jaki powodowi zostało wypłacone wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy – od 01 stycznia 2010r. do 02 lutego 2011r. oraz okres od przywrócenia powoda do pracy do zakończenia stosunku pracy – 03 lutego 2011r. do 31 stycznia 2014r.). W wyniku przywrócenia powoda do pracy na mocy wyroku Sądu Okręgowego z dnia 03 lutego 2011r. powód miał uprawnienie do żądania uzupełnienia treści świadectwa pracy wydanego w dniu 31 grudnia 2009r. o informację o tym orzeczeniu. Powód nie skorzystał z tego uprawnienia, a tym samym świadectwo pracy z dnia 31 grudnia 2009r. pozostało w niezmienionej treści. Powód jako pracownik, o którym mowa w art. 39 k.p. otrzymał zasądzone wyrokiem wynagrodzenie za cały czas pozostawania bez pracy (od 01 stycznia 2010r. do 02 lutego 2011r.). Pracodawca opodatkował tę kwotę oraz odprowadził z tego tytułu składki do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Biorąc powyższe pod uwagę pozwana – w myśl art. 51 § 1 k.p. – do okresu zatrudnienia powoda wliczyła również okres jego pozostawania bez pracy (od 01 stycznia 2010r. do 02 lutego 2011r.), za który powodowi przyznano wynagrodzenie, na mocy wyroku sądowego z dnia 13 czerwca 2011r. (sygn. akt XP 568/11), stąd w świadectwie pracy wydanym powodowi wpisano okres zatrudnienia od 01 stycznia 2010r. do 31 stycznia 2014r.)

W piśmie procesowym z dnia 29 sierpnia 2014r. pozwana zarzuciła dodatkowo, iż powód uchybił 7 – dniowemu terminowi liczonemu od dnia otrzymania świadectwa pracy (07 lutego 2014r.) na wystąpienie z wnioskiem o jego sprostowanie w zakresie pkt 1 – dotyczącego okresu zatrudnienia (12 marca 2014r.). Początkowo (13 lutego 2014r.) powód wnosił jedynie o skorygowanie świadectwa pracy w zakresie pkt 6 poprzez zmianę informacji uzupełniającej dotyczącej długości okresu pozostawania bez pracy zaliczonego do okresu zatrudnienia (z 01 stycznia 2010r. do 09 lutego 2011r. na 01 stycznia 2010r. do 03 lutego 2011r.). Następnie w kolejnym wniosku (12 marca 2014r.) powód wystąpił o zmianę w zakresie pkt 1 świadectwa pracy poprzez zmianę okresu zatrudnienia. Z uwagi na powyższe powództwo powinno być oddalone w całości jako bezzasadne, ze względów formalnych. (k.141 -143)

W toku sporu powód rozszerzył żądanie żądnie pozwu domagając się ponadto sprostowania wydanego przez pozwanego zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu ZUS Rp 7 za lata 2009 -2014. Nowe żądanie na mocy art. 218 k.p.c. wyłączono zostało do odrębnego postępowania. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt XP 1047/14. (k.164)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód Z. R. został zatrudniony u strony pozwanej z dniem 01 czerwca 1985 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku samodzielnego konserwatora urządzeń wizyjnych.

W czasie zatrudnienia powierzano powodowi obowiązki kolejno na stanowiskach: starszego mistrza, specjalisty, starszego specjalisty i ostatnio inżyniera serwisowego w Sekcji Inwestycji Remontów i Konserwacji.

Wynagrodzenie powoda w ostatnim okresie wyniosło 3 250 zł brutto miesięcznie.

Dowód: umowa o pracę z dnia 01 czerwca 1985 r. i angaże powoda – akta osobowe

zaświadczenie strony pozwanej o wynagrodzeniu powoda z dnia 12 maja

2014r. k. 94

Pismem z dnia 31 sierpnia 2009 r. pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2009r. na podstawie art.1 ust. 1 ustawy z 01 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników

(Dz. U. z 2003r. nr 90, poz. 844 z późn. zm.). Od powyższego wypowiedzenia powód wniósł odwołanie do tut. Sądu. Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia, Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 05 listopada 2010r. w sprawie IV2P 711/09 powód został przywrócony do pracy na dotychczasowych warunkach pracy i płacy. Wyrok ten stał się prawomocny w dniu 03 lutego 2011r., w wyniku oddalenia apelacji strony pozwanej przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu, Wydział VII Pracy. Decyzją ZUS z dnia 27 października 2009r. przyznano powodowi prawo do emerytury od 01 października 2009r. na podstawie art. 29 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (DZ. U. z 2004r. , nr 39, poz. 353).

Prawomocnym wyrokiem z dnia 13 czerwca 2011r. w sprawie o sygn. akt XP 568/11 Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia, Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę wynagrodzenia za cały okres pozostawiania powoda bez pracy, z uwagi na fakt, iż powód był objęty szczególną ochroną przed wypowiedzeniem umowy o pracę, o której mowa w art. 39 k.p.

Dowód: wypowiedzenie umowy o pracę z dnia 31 sierpnia 2009r. - akta osobowe

zeznania powoda - płyta k. 185,

częściowo zeznania świadka A. Z. - płyta k. 185,

kserokopia wyroku z dnia 05 listopada 2010r. k. 18 i akta sprawy IV2P 711/09

decyzja ZUS z dnia 27 października 2009r. k.17 część C akt osobowych

wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia, Wydział X Pracy

i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 czerwca 2011r. sygn. akt XP 568/11

k.120

W dniu 18 stycznia 2010r. doręczono powodowi świadectwo pracy z 31 grudnia 2009r. potwierdzające okres jego zatrudnienia od 1 czerwca 1985r. do 31 grudnia 2009r. Powód nie domagał się uzupełnienia treści tego świadectwa pracy przez zamieszczenie informacji o orzeczeniu przywracającym go do pracy u strony pozwanej.

Dowód: świadectwo pracy z 31 grudnia 2009r. – akta osobowe powoda

zeznania powoda – płyta k. 185

zeznania świadka A. Z. - płyta k. 185

W wykonaniu wyroku Sądu Okręgowego przywracającego go do pracy, powód zgłosił gotowość do pracy pracodawcy w dniu 03 lutego 2011r. Powód pracował na dotychczasowych zasadach.

W dniu 02 grudnia 2013r. powód otrzymał wypowiedzenie umowy o pracę z zastosowaniem skróconego okresu wypowiedzenia, który upłynął 31 stycznia 2014r. Jako przyczynę wypowiedzenia wskazano trudną sytuację ekonomiczno – finansową Spółki i konieczność obniżenia zatrudnienia w drodze restrukturyzacji. Poinformowano również powoda, iż w związku z rozwiązaniem umowy o pracę zostanie mu wypłacona odprawa pieniężna w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia.

Umowa o pracę z powodem uległa rozwiązaniu z dniem 31 stycznia 2014r.

W dniu 07 lutego 2014r. doręczono powodowi za pośrednictwem poczty świadectwo pracy z dnia 31 stycznia 2014r., w którym wskazano jako okres jego zatrudnienia - 01 stycznia 2010r. do 31 stycznia 2014r., natomiast w pkt 6 jako informacje uzupełniające wpisano; „Okres od 01.01.2010r. do 09.02.2011r. został zaliczony do okresu zatrudnienia zgodnie z Wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu – Wydział VII Pracy z dnia 3 lutego 2011r. , sygnatura akt VII Pa 4/11”.

Pismem z dnia 13 lutego 2014r., otrzymanym przez stronę pozwaną w dniu 17 lutego 2014 r., powód wniósł o sprostowanie świadectwa pracy z dnia 31 stycznia 2014 r. przez zmianę informacji zawartej w pkt 6 i wskazanie, że: Okres od 01.01.2010r. do 3.02.2011r. został zaliczony do okresu zatrudnienia zgodnie z prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu – Wydział VII Pracy z dnia 3.02.2011r. , sygn. akt VII Pa 4/11.

Pozwana dokonała sprostowania świadectwa pracy w pkt. 6 i wydała powodowi świadectwo pracy z dnia 24 lutego 2014r., które powód otrzymał w dniu 07 marca 2013 r. prosząc o odesłanie wydanego już powodowi świadectwa pracy z dnia 31 stycznia 2014r.

Wnioskiem z dnia 12 marca 2014r. (który wpłynął do strony pozwanej 18 marca 2014r.) powód wniósł o sprostowanie świadectwa pracy z dnia 24 lutego 2014r. w ten sposób, że:

1. w pkt 1 wskazanie jako okresu zatrudnienia: 3.02.2011r. – 31.01.2014r.
2. wskazanie, że wykorzystano urlop wypoczynkowy w wymiarze 26 dni (208 godzin), w tym za 5 dni urlopu wypłacono ekwiwalent pieniężny.

W dniu 21 marca 2014 r. strona pozwana sporządziła nowe świadectwo pracy, w którym wskazała, że w okresie zatrudnienia pracownik wykorzystał urlop wypoczynkowy w wymiarze 26 dni (208 godzin), w tym 5 dni urlopu (40 godzin) wypłacono ekwiwalent pieniężny. W punkcie 6 informacje uzupełniające zawarto adnotację okres od 01 stycznia 2010 r. do 03 lutego 2011 r. został zaliczony do okresu zatrudnienia zgodnie z prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu, Wydział VII Pracy z dnia 03 lutego 2011 r., sygnatura akt VII Pa 4/11. Pismem z dnia 25 marca 2014r., otrzymanym przez powoda w dniu 27 marca 2013 r. wraz ze świadectwem pracy, strona pozwana poinformowała powoda, iż uzupełniła świadectwo pracy w zakresie dotyczącym wypłaty ekwiwalentu za 5 dni urlopu wypoczynkowego, i jednocześnie wskazała, że nie może uwzględnić wniosku o jego sprostowanie w zakresie pkt 1 dotyczącego wskazania okresu zatrudnienia od 03.02.2011r. do 31.01.2014r., ponieważ zgodnie z prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego (VII Pa 4/11) został przywrócony do pracy, a okres od 01 01.2010r. do 03.02.2011r. został mu zaliczony do okresu zatrudnienia. Jednocześnie zwrócono się do powoda o zwrot świadectw pracy z dnia 31.01.2014r. i 24.02.2014r.

Dowód: świadectwo pracy z 31 stycznia 2014r., z potwierdzeniem odbioru-

akta osobowe powoda k.26 cz.C

wniosek powoda z dnia 13 lutego 2014r. k.28 cz. C akt osobowych

zeznania powoda – płyta k. 185

zeznania świadka A. Z. - płyta k. 185,

świadcstwo pracy z 24 lutego 2014r., z potwierdzeniem odbioru-

akta osobowe powoda k.29 cz.C

pismo pozwanej z dnia 24 lutego 2014r. k.30 i e- mail k.32 cz.C -

akt osobowych powoda

świadcstwo pracy z 31 marca 2014r., z potwierdzeniem odbioru-

akta osobowe powoda k.35 cz.C

pismo pozwanej z dnia 25 marca 2014r. k.36 cz. C akt osobowych

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jako bezzasadne nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd dał wiarę w całości przedstawionym w sprawie dowodom z dokumentów, w szczególności znajdujących się w aktach osobowych powoda. Żadna ze stron w toku postępowania skutecznie nie podważyła ich autentyczności i wiarygodności. Ponadto Sąd dał wiarę zeznaniom świadka pracownika Biura Zarządzania Kapitałem Ludzkim strony pozwanej A. Z. i powodowi, które były spójne z dowodami z dokumentów i stanowiły uzupełnienie materiału dowodowego.

Na wstępie należy wskazać, że świadctwo pracy jest oświadczeniem wiedzy, dokumentem potwierdzającym pozostawanie przez pracownika w stosunku pracy z pracodawcą, w którym pracodawca stwierdza określone przepisami okoliczności faktyczne w związku z zakończonym stosunkiem pracy, dotyczące: okresu i rodzaju wykonywanej pracy, zajmowanych stanowisk, trybu rozwiązania stosunku pracy lub okoliczności, w jakich stosunek pracy wygasł. Świadctwo pracy musi zawierać informacje wskazane w Rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadctwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania (Dz. U. Nr 60, poz. 282 ze zm.).

Ustawodawca w art. 97 Kodeksu pracy nakłada na pracodawcę obowiązek niezwłocznego wydania pracownikowi świadctwa pracy w przypadku ustania stosunku pracy. Co więcej jeżeli pracownik pozostaje w zatrudnieniu u tego samego pracodawcy na podstawie umowy o pracę na okres próbny, umowy o pracę na czas określony lub umowy o pracę na czas wykonania określonej pracy, pracodawca jest obowiązany wydać pracownikowi świadctwo pracy obejmujące zakończone okresy zatrudnienia na podstawie takich umów, zawartych w okresie 24 miesięcy, poczynając od zawarcia pierwszej z tych umów.

Jeśli chodzi o uprawnienia pracownika związane z wydaniem świadctwa pracy,

to należy wskazać art. 97 ust. 2¹ Kodeksu pracy, zgodnie z którym pracownik ma prawo

w ciągu 7 dni od dnia otrzymania świadctwa pracy złożyć wniosek do pracodawcy

o sprostowanie świadctwa. Dopiero w przypadku odmowy ze strony pracodawcy sprostowania świadctwa pracy, były pracownik może w terminie 7 dni od otrzymania odmowy sprostowania świadctwa pracy złożyć pozew do sądu o sprostowanie świadctwa pracy. Nieuwzględnienie wniosku w sprawie sprostowania – przez co należy rozumieć także brak reakcji na wniosek pracownika, jak i częściowe tylko jego uwzględnienie – daje dopiero pracownikowi prawo do wystąpienia w ciągu 7 dni od dnia zawiadomienia o odmowie sprostowania z żądaniem do sądu pracy.

Należy podkreślić, że powód składał kilka wniosków o sprostowanie świadectwa pracy z dnia 31 stycznia 2014 r., które otrzymał w dniu 07 lutego 2014 r. Pierwotnie powód złożył wniosek o sprostowanie świadectwa pracy terminowo w dniu 17 lutego 2014 r. i dotyczył wyłącznie żądania skorygowania treści pkt 6 odnoszącego się do dodatkowych informacji, który strona pozwana uwzględniła wydając w dniu 24 lutego 2014 r. sprostowane świadectwo pracy powodowi, a które zostało doręczone mu w dniu 07 marca 2013 r. Podkreślić należy, iż powód w kolejnych pismach domagał się sprostowania de facto sprostowanego już świadectwa pracy z dnia 31 stycznia 2014 r., które zastąpiono świadectwem pracy z dnia 24 lutego 2014 r., a następnie po prawomocnym zakończeniu sprawy z powództwa powoda o sygn. akt VII Pa 4/11 sprostowanym świadectwo pracy z dnia 21 marca 2014 r. Wszystkie powyższe świadectwa stanowiły skorygowaną wersję pierwotnego. Podkreślić należy, że złożony przez powoda wniosek o zmianę treści pkt 1 świadectwa pracy przez wpisanie zamiast podanego okresu „01.01.2010r. do 31.01.2014r” okresu „03.02.2011r. – 31.01.2014r.” został zgłoszony pracodawcy dopiero we wniosku z dnia 12 marca 2014r. (który wpłynął do pozwanej 18 marca 2014.) mimo że powód miał pełną możliwość zgłoszenia tego żądania już we wniosku z dnia 17 lutego 2014 r. Natomiast pozew do Sądu zawierający powyższe żądanie złożył dopiero w dniu 02 kwietnia 2014 r.

Należy zauważyć, że żądanie sprostowania świadectwa pracy odnosiło się do świadectwa pierwotnie wydanego w dniu 31 stycznia 2013 r., a otrzymanego przez powoda w dniu 07 lutego 2013 r. Żądanie sprostowania świadectwa pracy jest roszczeniem, które musi być przedstawione w sposób pełny, wyczerpujący i odzwierciedlający stan z którym nie zgadza się pracownik żądający sprostowania. Nie sposób przyjąć, aby dopuszczalnym byłoby nieustanne żądanie sprostowania świadectw pracy po jego uprzednim sprostowaniu w sytuacji, gdy istniała pełna możliwość złożenia żądań, co do treści świadectwa pracy z którymi się nie strona zgadza. Tym samym nie sposób przychylić się do żądania powoda zgłoszonego w pozwie w dniu 02 kwietnia 2014 r., które dotyczy świadectwa pracy pierwotnie wydanego z datą 31 stycznia 2014 r., a otrzymanego w dniu 07 lutego 2014 r. gdyż niewątpliwie przekroczony został termin ustawowy do złożenia pozwu. Ponadto przyjęcie, iż powód złożył żądanie w terminie doprowadziłoby do sytuacji w której powód mógłby nieustannie żądać sprostowania świadectwa pracy z uwagi na zmieniający się jego sposób postrzegania jego prawidłowości. Co więcej zauważyć należy, że powód nie wnosił również o przywrócenie terminu do sprostowania świadectwa pracy mimo, iż takie uprawnienie mu przysługiwało.

Mając na uwadze, iż powód przekroczył ustawowo określony termin do skutecznego wniesienia wniosku o sprostowanie świadectwa pracy zarówno do pracodawcy jak i do sądu tym samym powództwo podlegało oddaleniu.

. Na marginesie należy dodać, iż wbrew stanowisku powoda świadectwo pracy z dnia 31 stycznia 2014r. w zakresie pkt 1 wskazującego okres zatrudnienia powoda nie jest wadliwy. Rozwiązanie z powodem stosunku pracy za wypowiedzeniem zakładu pracy, dokonany ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2009r. zostało pozbawione skutków prawnych prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 03 lutego 2011r. VII Pa 4/11 o przywrócenie go do pracy na dotychczasowych warunkach. Na skutek tego orzeczenia został reaktywowany stosunek prawny łączący strony z przed okresu wypowiedzenia umowy o pracę. Pogląd powoda, iż w wyniku wyroku Sądu Okręgowego został nawiązany z nim nowy stosunek prawny jest nietrafny.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 stycznia 1999r. sygn akt I PKN 161/68 wyraźnie stwierdził, że przywrócenie pracownika do pracy na poprzednich warunkach (art. 45 § 1 k.p.) polega na przywróceniu go do wykonywania czynności należących do jego obowiązków przed rozwiązaniem umowy o pracę, a więc oznacza kontynuowanie stosunku pracy, a nie nawiązanie go na nowo (OSN AP 2000/6/219). Również w wyroku z dnia 30 czerwca 1998r. I PKN 161/68 Sąd Najwyższy powiada, iż zgłoszenie się w ciągu 7 dni od daty przywrócenia do pracy gotowości do jej podjęcia oznacza „kontynuację reaktywowanego stosunku pracy”, a nie nawiązanie tego stosunku prawnego na nowo.

W literaturze prezentowany jest pogląd, że „przywrócenie pracownika do pracy w wyniku prawomocnego orzeczenia sądowego nie jest nawiązaniem nowego stosunku pracy, lecz przywróceniem stanu poprzedniego, stąd pracownikowi przysługuje wynagrodzenie, a nie odszkodowanie” (Marek Gęsicki: Kodeks pracy z komentarzem, Sierniewice 2000, s. 75).

Artykuł 51 § 1 k.p. stanowi, że pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy, wlicza się do okresu zatrudnienia okres pozostawania bez pracy, za który przyznano wynagrodzenie, ale jednocześnie stwierdza, że „nie uważa się za przerwę w zatrudnieniu ...okresu pozostawania bez pracy, za który nie przyznano wynagrodzenia”. Literatura wskazuje, iż pracownikowi, któremu przyznano wynagrodzenie w związku z przywróceniem do pracy, wlicza się do stażu pracy okres pozostawania bez pracy, za który przyznano wynagrodzenie „a w przypadku, gdy pracownik podjął zatrudnienie, do stażu pracy wlicza się również okres pozostawania bez pracy, za który wynagrodzenia nie przyznano (vide: Komentarz do Kodeksu Pracy j/w s. 81).

Skoro stosunek pracy łączący powoda ze stroną pozwaną, trwał nieprzerwanie od 01 czerwca 1985r., przy czym powód nie domagał się dokonania uzupełnienia poprzedniego świadectwa z 31 grudnia 2009r. o treść orzeczenia przywracającego go do pracy, prawidłowo wykazano okres od 01 stycznia 2010r. do 31 stycznia 2014r. jako okres pozostawania w zatrudnieniu w świadectwie pracy z 31 stycznia 2014r. i skorygowanym świadectwie z dnia 21 marca 2014r.

W tym stanie rzeczy, gdy powództwo okazało się nieuzasadnione należało je oddalić orzekając jak w pkt I sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach w punkcie II sentencji wyroku, znajduje podstawę w treści art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Reguła ta dotyczy także spraw rozpatrywanych przez sądy pracy. Jeżeli zatem pracownik przegra sprawę pracowniczą, winien liczyć się z obowiązkiem zwrotu przeciwnikowi kosztów procesu obejmujących koszty sądowe (o ile były poniesione) oraz koszty zastępstwa procesowego strony reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika.

W niniejszej sprawie kosztami poniesionymi przez stronę pozwaną, były koszty wynagrodzenia pełnomocnika ją reprezentującego, które zgodnie z § 11 ust 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. nr 163, poz. 1349 ze zm.) wynosiły 60 zł, co wraz z opłatą od pełnomocnictwa w wysokości 17zł. daje łącznie kwotę

77 zł.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.